

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

K ö k s t i d n i n g e n .

Ammons- och Hushålls-Tidning.

N:o 45.

Lördagen den 6 November

1852.

Kyrko-Tidningar.

Allhelgona-Dag predika:

I Domkyrkan:

Ottesången: Commminister v. Past. Claesson.

Högmissan: Domp. Doct. Thomander.

Aftonsången v. Past. Olsson.

I Christinæ Kyrka:

Svensk Högmissa (kl. 10) Kyrkoherden Mag.

Lamberg.

Tysk Aftensång (kl. 2) vicar. Past. Prehn.

I Garnisons-kyrkan:

Högmissan: Bat. Pred. v. Past. Kindberg.

I Fattighus-kyrkan:

v. Pastor Hallén.

I Hospitals-kyrkan:

v. Pastor Mag. Landbom.

Bok-Annoser.

I morgon Söndagen den 7 Nov. utkommer från C. Petersens Lithografiska Inrättning och Boktryckeri

Illustrerad nyaste Söndagsmagasin,

VI årgången N:o 45.

INNEHÅLLANDE:

Prins-Presidentens af Frankrike resa, med pl. — Indianerlif, forts. o. sl. fr. N:o 44.

Bambu-båten, forts. fr. N:o 44.

Å detta veckoblad som hvarje Söndags morgon kl. 7 utgifves i stor quart om 8 trespaltiga sidor kan prenumereras så väl å alla rikets Postkontor och Boklädor som hos utgifvaren med 4 R:dr B:co för hela året. Bladet tillsändes prenumeranterna kostnadsfritt.

Götheborg den 6 Nov. 1852.

(214.)

Hos **C. PETERSEN** finnes

ständigt lager af

Svenska Konnossementer i Boktryck

D:o D:o „ Stentryck

Engelska D:o „ D:o

Svenska, tyska och engelska Vexel-blanquetter.

Franska D:o (Tertia).

Qvittenser.

Förpassnings-, Frakt- och Förebudssedlar.

Hyreskontrakt.

Linierade Räkningar.

Stort sortiment af Vin-, Punsch- och Bischoffs-

Etiquetter.

Eau de Cologne- och Luktvattens-Etiquetter.

Hattbottnar.

Sörjkort och Sörjbref.

Adress- och Visitkort.

Obs. Beställningar å alla slags arbeten i Bok- eller Stentryck utföras med skyddsamhet och till det mest billiga pris. (193)

af M:il Lenormands berömda Spåkort,
med tryckt förklaring,
finnes ännu några exemplar att tillgå mot 32
sk. b.co. Requirenter i landsorten kunna få
den kostnadsfritt med posten, då man vänder
sig till utgifvaren.

Göteborg d. 6 Nov. 1852.

C. PETERSEN.

(196.)

Till Sälja.

CARL E. SVALANDER.

vid östra Larmgatan försäljer:

Extra fin *Punsch* å 1 Rdr pr but., 10 Rdr pr duss.,

Fin D:o å 36 sk. " 8 " "

D:o D:o å 32 sk. " 7 " "

God D:o å 24 sk. " 5 " "

Ext. fina *Likörer* å 1: 16 " 14 " "

Fina D:o å 1 Rdr " 10 " "

utom glas, samt *Viner* och *Spirituosa*, af de
flesta slag. (211.)

Tändstickor, så väl af Jönköpings som We-
nersborgs nyaste tillverkning, säljas i kommis-
sion till fabrikspris, hos

CARL E. SVALANDER.

(212.)

Dubbelt *Beyerskt Öl*, å 2 Rdr 24 sk. pr
dussin hel- och 1 Rdr 24 sk sk. pr dussin
halbutejjer, äfvensom *Porter*, sött *Öl* och
Svagdricka, hos

CARL E. SVALANDER,

östra Larmgatan.

(213.)

Utbjudes hyra.

En Mekanisk Mangel, som drages lätt af
en person, är att hyra hos

G. A. SIGNEUL.

(215)

En rund *Stryk-Ugn* med 9 stycken lod,
lätt att transportera, och af stor vedbesparing,
är att hyra hos

G. A. SIGNEUL.

(216.)

Kungörelse.

I enlighet med Kongl. Förordningen den 31
Augusti 1814, och Kongl. Brefvet den 16 Maj
1828, kommer Mantals- och Skattskrifningen i
denna Stad för nästa år 1853, att härstädes
nu förrättas i följande ordning, och å de da-
gar, här nedan finnas utsatta, nemligen:

Nov. 5, med Nya Haga.

Nov. 6, med Östra Haga.

Nov. 9, med Vesta Haga.

Nov. 10, med 11:te Roten eller Masthugget.
Nov. 12, med Stadens 1:ste Rote samt 8:de
Qvarteret.

Nov. 13 och 16, med 2:dra Roten och 9:de
Qvarteret.

Nov. 17, med 3:dje Roten.

Nov. 19 och 20, med 4:de Roten.

Nov. 23, med 5:te Roten.

Nov. 24, med 7:de Qvarteret och 6:te Qvar-
teret, från och med N:o 26, samt he-
la 6:te Roten.

Nov. 26, med 7:de Roten.

Nov. 27, med 8:de och 9:de Rotarne.

Nov. 30, med 10:de Roten samt 6:te Qvar-
teret, från och med N:o 1 till och med
N:o 17.

Dec. 2, med annorstädes boende Borgare på
Vårdshuset vid Klippan, från kl. 9 f.
m. till kl. 1 på dagen.

Blanketter till uppgifter vid Mantalsskrif-
ningen, som börjas hvarje dag kl. 8 f. m., och
fortsättes hela dagen, erhållas hos Mantals-
Commissarien i dess kontor å Rådhuset, emot
2 sk. b.co för 2:ne exemplar.

Göteborg den 1 Oktober 1852.

Poliskammaren.

(209.)

Emedan det visat sig, under nu pågående
mantalsskrifning, att vederbörande i allmänhet
förbisett de nya föreskrifter, som innehållas i
mom. 8 af poliskammarens kungörelse den 1
sistl. Oktober, har poliskammaren härigenom
velat serskildt fästa uppmärksamheten å samma
moments stadganden, dels angående skyldighet
för handlandes, fabrikörs, manufakturisters
och handverkarens arbetare, äfvensom för all
annan betjening, af hvad namn det vara må,
som icke är boende hos husbonde, att aflem-
na behöriga försvarssedlar till sin husvärd,
för att billäggas deras mantalsförteckningar,
dels om åliggande för handlande, handverka-
re, fabriks- och andre näringsidkare, att i
sina mantalsförteckningar upptaga namnen på
sina utom hus boende arbetare och tjänare.

Göteborg den 1 November 1852.

Poliskammaren.

(210)

Nästa N:o utgifves Lördagen den 13 Nov.

Göteborg, C. Petersens Officein 1852.

Kägelbanan.

af den dag, till hvars händelser allt det hittills berättade bildar inledningen.

Det var en utomordentlig Majdag, jag erinrar mig ännu de minsta omständigheterna af denna tänkvardiga, så fastligt slutande dag! Det var den 29 Maj. Jag satt tidigt om morgonen i mitt rum och öfversatte ett ställe ur Lasfos "Nime," då det knackades sakt på min dörr. Jag stod upp, för att öppna; till min bestörtning såg jag Tillis fader, mjölnaren, stå framför mig. Han var i söndagshabit, änskönt det var en vanlig söfendag, en Onsdag.

Förlåt mig, mamsell, sade han något tafatt, men jag har en bön till mamsell.

Jag lät honom tråda in, nödgade honom att sätta sig och uppmanade honom att framkomma med sin ästundan.

Det är i anledning af Tilli! Ni torde hafwa hört, att vår herre, herr grefwen, förföljer Tilli i hack och hål — jag kan icke hindra det så, som jag annars skulle, om icke den skyldige respektien afhöll mig — och så wille jag gerna be mamsell att gifwa mig ett godt råd, huru jag skulle få bort slickan — Tilli har ett sunnerligt förtroende för mamsell, och har därför slickat mig till er.

Jag uppgjorde nu med honom för slickan alla slags planer och wi blefwo slutligen ense om, att jag skulle gifwa hans dotter ett bref till min sista kusin i staden, som der skulle skaffa henne en plats som bonne eller kammarjungfru, så att hon på detta sätt kunde komma undan grefwens ögon.

Mjölnaren tackade mig hjertligt och gick sin väg; jag skref genast brefwet för hans dotter, som själv skulle hemta det wid ästonsmåltiden, på det att hon icke måtte möta grefwen, och för att hon genast följande morgon kunde afresa.

Jag hade knappt blifwit färdig med mitt bref då det ringde till middag, hvarför jag skyndsamt klädde mig och begaf mig till matsalen; grefwinnan var ännu icke kommen, men deremot grefwen, som helsade mig med ett något spottigt leende.

Mamsell, sade han till stallmästaren, har i dag mottagit ett besök i sitt rum af en intressant enkling; hwad säger ni härtill, kära Ebbing?

Stallmästaren log förläget, men jag frågade lugnt: för man lof att weta, hwem hans nåd behagar kalla en intressant enkling? War det kanske Milo, hans nåds jagthund, hvars från England förskrifna gemål, Dora, för någon tid sedan afstak wid döden?

Men grefwen sade ironiskt. Ingen hund, utan en mjölnare.

Ah, Tillis far. Ganska riktigt, han kom för att fråga mig, om jag hade något ärende att gifwa hans dotter, som i morgon skulle fara på besök till min fädernestad.

Grefwe Peter bet sig i läppen och stiftade färg, men grefwinnan Julie, som emellertid inkommit och hört mina sista ord, frågade med störta lugh och wänlighet: Tilli reser bort? Det gör mig ondt; det gjorde mig alltid ett nöje, när jag på mina promenader tillfälligtwis såg hennes blomstrande ansigte.

Men räntmästaren sade, kanske blott för att hafwa något att säga, ty grefwinnans ofonjilade manér hade frapperat oss alla: Jag har hört, att det alltid funnits wackra döttrar der nere i flottsquarnen.

Ja tyvärr, sade grefwinnan med allvar. Detta "tyvärr" kunde wi alls icke rinna med hennes första uttronde och först senare skulle wi få upplösningen.

Efter måltiden kom grefwe Eckhard, grefwinnans broder, och meddelade henne den glada underättelsen om hans förlofsning med en älsfwär.

Kägelbanan.

dig slika, som stod i personligt wännskapsförhållande till henne. Hon mottog denna nyhet med tillsynelatande nöje, dock med hennes wanliga lugn och allvarsamhet. Till och med wid de glada tillfällen har jag aldrig sett henne upprymd på wanligt fruntimmersmaner eller hört henne förtroligt prata. Hade jag icke under allt detta trott mig se högmödet och familjestoltheten framglimma, så skulle jag kunnat wörda henne som en halfgudianna.

Eftermiddagen tillbragtes för det mesta af syfonparet i enrum; grefwen drefs af en inre oro och tröskdes aldrig länge på ett ställe. Jag tillskref denna ostadighet hans fruktan för att mista Tili. Wid thetiden wisade han sig blott för att skyndsamt tömma en kopp thé och aflägsnade sig derefter genast, för att åter wisa sig wid afontaffeln, och begaf sig då bort så snart han swäljt sitta munsbiten, mistyckande sig hos sin swäger med göromål, som alls icke kunde uppffjutas.

Jag satt som på glöder, ty jag wisste, att Tili wid denna tid wäntade mig på mitt rum och hade säkert räknat på, att grefwen, som dessutom aldrig wid denna tid brukade ströfwa omkring, icke heller i dag skulle möta henne.

Grefwinnan brukade alltid omedelbart efter afontomåltiden enilediga mig. Men i dag tyktes hon icke tänka derpå. Hon satt lugnt och lyssnade på broderns kärleksplaner. Det war sista gången jag såg hennes wackra ansigte med hela uttrycket af helse och själslugn, och därför är hwarje annars betydningsslött moment mig så oergälligt.

Hon war helt och hållet hwitklädd, hennes blonda tjocka hår låg i flåtor omkring hennes ädla ansigtes sköna oval. Hon war 31 år gammal, men såg ut som om hon på sin höjd blott wore 23. Hennes blå ögon hwilade med ett mildt uttryck på den älsfede brodern, och hennes ojemförligt wackra hand låg på hans ärel. En

så hängiswen ställning trodde jag mig aldrig ha sett henne förut hafwa sett och därför heller aldrig på skön.

Grefwe Eckhard war i intet offeende något wärdigt motstycke till sin syster. Liten, spenslig, med halfförstörde drag och stultigt uttryck, såg hon ut som en halffulländad bild, en afbruten tanke, wid hans åsyn lät sig ej bilda något begrepp, man kände också blott medlidande med denna själsliga yngling.

Slutligen fäde den unge mannen: klockan slår elfwa, jag måste fara, ty jag har mer än två timmars wäg till Königsbeck. Det war namnet på flottet, hwaräst hans brud nu wistades.

Nu reste sig ändligen grefwinnan och sade: Jag will icke längre uppehålla dig, Eckhard; men stika din wagn i förwägen till stora trädgårdspporten, så stola jag och mansfelt tillfots ledsaga dig ditbort. Aftnen är för wacker att icke sluta den med en promenad.

Grefwinnans förslag in jagade hos mig en wis förfäran; jag wisste icke sjelf hwarför, men jag ryste för denna nattliga promenad; isynnerhet fästade jag för tanken på hemwägen.

Sedan det ännu en gång blifwit sticadt efter grefwen, men som icke kom, gafs befallning, att wagnen skulle föras till trädgårdspporten och der wänta; wi inhöljde oss i våra schalar och gingo beledsagade af Grefwe Eckhard och en berjent.

Månen sten med dagens klarhet. Grefwinnan stödjade sig wid broderns arm, jag gick med affigt, för att ej störa, ett par steg efter dem, och berjenten åter långt efter mig. Då en gång båda systonen tege, hörde man intet annat än skofulornas knarrande i sanden. Wi gingo ju nu längs med kanten af boskotten, i hvars midt befunno sig de två höga taruswäggarne, som utneflöte kägelbanan. Då förefom det mig plötsligt, som om jag tydligen hörde käglof falla. D

Fågelbanan.

willkörtligen blef jag stående, äfwen grefvinnan sågade och lade sitt öra åt bostetten.

Hvad står på? frågade Eckhard högt.

Intet, svarade grefvinnan med sin vanliga lugna stämma och gick vidare, men fortare än för. Under den återstående vägen talade hon ej mer och, ankommen till trädgårdsporten, tog hon ett hastigt afsted af sin broder. Derefter, sedan wi en stund sett efter den borttrullande wägnen, wände hon sig, lifasom upplifwad af ett raskt beslut, till besjanten och sade: Släng porten och bring nyckeln till kastellänen; jag går med wamsell tillbaka till flottet.

Derpå grep hon mig under armen, något som hon ännu aldrig gjort, och sade sakta i det hon fort drog mig med sig. Nu gå wi till fågelbanan, ni inseer nog, att jag icke kan begagna en domestik till en sådan gång, en sådan obildad menniska skulle för mig förderfwa allt; jag will weta huru det är bewändt med denna sak.

Till och med i detta ögonblick af ärgert och sinnesrörelse kunde jag icke undertrycka ett leende. För att winna mig för sin undersökning lät hon mig weta, att hon icke räknade mig till besjeningen, att jag wore bildad, och alltså icke borde känna någon fruktan. Icke detta smicker och slughet, utan åsynen af hennes eget mod war det som blötsligt skälhätte mitt, och jag sade beslutsamt: Jag är lifaså begärlig som fru grefvinnan att utröna huru saken förhåller sig; ty äfwen jag har hört fåglorna falla. Hon såg mig i ansigtet; då hon warseblef min lugna mine, sade hon intet, men hon tryckte min arm — gemensam fara utplånar ju det största afstånd.

Då wi närmade oss bostetten, öfwerfors jag dock af en wis rådska, ty jag hörde nu helt tydliggen kloten rulla och fåglorna falla — vidare intet!

Men grefvinnan påskyndade sina steg och drog mig med sig. Nu stilde oss blott tarus-

wäggen, genom hwilken wid öfra ändan en bågformig ingång war utskuren från fågelbanan; allt war lyft och grefvinnan gick med dråmiga steg till öppningen.

Då wi gingo derigenom, blickade wi båda åt wenster, hwaräst fågelspelarne brukade stå. Der stod nu, belyst af det klara månskennet, som inträngde genom grenarne, grefwe Peter, och midt emot honom en menniska i livré, som war mig obekant, och bakom honom flere steknader, men hwilka jag ej lade märke till, i det att grefwe Peter tog hela min uppmärksamhet i anspråk. Han bar sitt hår helt annorlunda än wanligt, långklippt, nedfallande, derjante en kort grön lifrock och stofsvelkragar, som jag aldrig förr sett honom bruka. Tillika war han mycket blek och hans ögon uttråde watta och utan deltagande på öf.

Wih gemål! utropade grefvinnan med en ton af högsta förwåning.

Då dessa ord undslupit hennes mun, höjde grefwe Peter högra armen, och utan att föröfrigt röra sig, winkade han grefvinnan att komma till honom; hon wände sitt bleka ansigte till mig och sade fort, under det att hon med handen pekade dit, hwarifrån wi kommit: wänta på mig utanför banan.

Sedan jag kastat ännu en blick på grefwen och sett henne gå fram till honom, under det att han orörlig wäntade henne, lemnade jag fågelbanan.

Jag lyfnade wid tarusväggen, intet ljud, ingen ton trängde igenom till mig, och dock wisste jag, att grefvinnan och grefwen besunno sig på andra sidan och talade med hwarandra.

Blötsligt, det hade wäl knappt förflutit en minut, hörde jag raska steg. Grefvinnan utstörtade i största sinnesrörelse från fågelbanan.

Fru grefwina, ropade jag; men hon mera skref än talade: kom! — Kom! annars är det för sent. — Hon sprang icke, nej, hon formligen

Kägelbanan.

flög framför mig. Jag följde henne så fort jag kunde, men för att hinna till slottet, hade vi att genomlära twenne långa alléer. Grefwinnan hade redan hunnit till slottets ljusa terrass, då jag ännu befann mig i den mörka allén.

Då hörde jag henne ropa med en röst, som genomlade mörk och ber: "Tili! Tili!" och tillika såg jag i tredje våningen af slottets hörnslyngel, hwilken blott sällan inrymdes åt främmande, en ljus skenad stå på ett fensters bröstwärn, som om den wore sinnad att störta sig ned.

Grefwinnan ropade: Tili, rör dig icke! Tili, jag räddar dig! Stepnaden uppe i fenstret — war det werkligen den arma Tili? — knäböjde på bröstwärnet — men grefwinnan ropade alltjemt med förtwislad röst: tillbaka, tillbaka, jag räddar dig! för Guds barmhertighets skull, tillbaka!

Stepnaden steg nu också werkligen tillbaka in i rummet; då grefwinnan, till hwars sida jag nu hunnit, såg detta, sammantrappade hon händerna och sade, i det hon djupt hentade andan: Lovad ware Gud. — Men derpå föll hon affwimmad i mina armar. Jag förmädde ej hålla den tunga damen och lät henne sakta nedglida på marken, endast stödjande hennes hufwud på mitt knä; tillika ropade jag på hjälp, och det med så genomträngande stämman som det war mig möjligt. Tili, eller hwem det war, stod ännu i det öppna fenstret och såg ned på oss.

Tjenare kommo ut från slottet med ljus och till min obeskrifliga försäran — äfwen grefwen grefwen, i sina wantliga kläder och sin wantliga hårklädfel, kom fort framilande genom portalen!

Hvem har jag då sett på kägelbanan? — — Vi bragte grefwinnan tillfängs. Då grefwen frågade mig, om hwad som förefallit, sade jag, för att undwika hwarje förklaring, hwartill jag i sanning icke kände mig nog stark, intet vidare än: Vi komma tillbaka, sedan wi beledsagat grefwe Eckhard; på slottets terrass såg grefwinnan Tili,

som wille störta sig ned från slottets tredje våning, och ropade till henne. Sannolikt har hon då, till följd af försträckelsen, affwimmat. Grefwen war mycket bestörd och så utan fattning, att jag aldrig hade sett honom sådan. Sedan kammarstern bestruffit grefwinnan Juliane med åttio, för att åter bringa henne till lif, hwistade han sakta till mig:

Här har ni nyckeln till gula hörnrummet i tredje våningen. Der finner ni Tili — skaffa hem henne, hon får ej ett ögonblick längre dröja i slottet, i morgon bittida skall hon resa. I wenstra pulpetlådan finner ni penningar, gif henne hundra dukater — hela mitt lif skall jag dersför wara er tacksam.

Jag swarade icke, men tog blott de två nycklarna, som han räckte mig, och gick; jag war gränslöst förbittrad på honom — hade han icke kanske dödat sin gemål och Tili —

Tili stod ännu wid det öppna fenstret då jag öppnade dörren; jag war andruten af skräck och ansträngning. Gud ware tackad! ropade hon, i det hon fattade mina båda händer. Gud ware tackad! det är ni, nu är allt godt och wäl! Allt allt stod wäl till med henne, såg jag också af hennes klara ögon. Hon berättade mig med bewingade ord, att grefwen, i stället för till mitt rum, hade fört henne hit, och då hade han sjelf stannat qwar och sagt henne, att hon icke fick resa. Men då hon sagt sig wilja utföra sitt beslut, hade han först blifwit vred, men sedan strattat och sagt: du skall nog stanna qwar. Deretter hade någon knackat på dörren och kallat honom ut. Han hade gått med det löfte att snart återkomma, och derpå låst dörren efter sig. Nu hade en dödlig ängest öfversfallit henne för hans återkomst och hon war fast besluten att kasta sig ut genom fenstret, om han icke, när han återkom, wille låta henne gå. Han hade nu, sedan han warit temligen länge borta, kommit tillbaka; hon

Kägelbanan.

Hade, stående wid fenstret, sagt honom, att hon wille kasta sig ut, om han icke ögonblickligen ginge sin wäg och lemnade dörren öppen; men han hade strattat och sagt: Du har wäl hört historien om din farfars syster, låt bli detta gyskel; i nittonde århundradet springa flickorna icke ut genom fenstret; — derpå har han närmat sig till henne. Nu hade hon verkligen welat nedstörta sig, då plötsligt greswinnan dernede ropat Tili. Då greswen hörde sin gemåls stamma, hade han hastigt ilat ut ur rummet; men hade dock tagit dörrmyckeln med sig.

Greswinnan wiste wäl genom er, att jag war här? frågade Tili vidare, annars skulle hon aldrig här uppe i tredje våningen funnat känna igen mig i männskenet.

Jag drog på arlarne. Greswens penningar wite Tili fast och afgörande ifrån sig. Jag beswor henne, att för sin far förtiga denna natts häsliga uppträde och afresa i morgon; derpå bad jag råntmästaren, som för allt larmet i slottet icke kunde insomna och som mötte mig i gången bringa det arma barnet till qvarnen, hwilket han gerna gjorde.

Greswen utstötte en swordom, då jag åter lemnade honom de begge nycklarne och derwid yttrade: penningarne wille hon icke mottaga, de ligga i eder pulpet.

Men greswinnan war ännu alltjemt utan medvetande och man hade stikat ett ridande bud efter doktorn. Doktorn kom och bragte wäl greswinnan åter derhän, att hon uppslog ögonen, men hon genfände sig icke, en brinnande feber rasade i hennes hjerna, hon talade ofsammanhängande, men nämnde så ofta kägelbanan, att greswen, som icke lemnade hennes säng, då han i sit onda samwete ansåg hennes sjukdom för en följd af förskräckelsen öfwer Tilis affigt att döda sig, slutligen blef uppmärksam och gjorde mig frågor.

Jag sade honom nu allt hwad jag wiste, ty jag höll det numera icke för tillåtet att tiga.

Greswen war utom sig.

Hvarför gick ni med henne, då ni sjelf hörde fåglorna falla? Ni borde hafwa afhållit henne och tillkallat mig.

Betänk, herr greswe, att ni icke får förneka den tanke, att greswinnan der har fått en underrättelse om Tilis affigt att döda sig. Utan detta meddelande wore nu detta barn dött, och ni hade dess blod på ert samwete.

Åh prat! sade greswen förfärligt.

Det war Tilis allwar, hon har swurit der på.

Alltså verkligen, likasom hennes farfars syster. — Föröfrigt wissade han ingen ånger öfwer flickans uppsåt.

Följande dagen satt jag med kyrkoherden wid greswinnans säng. Hon tyktes ligga i en djup slummer. Kyrkoherden frågade mig hwilket huseru allt hade tillgått och jag fann ingen orsak, att för den gamle wördade mannen förtiga händelsen; jag berättade honom med sakta röst denna förfärliga natts alla händelser.

Desså han blef djupt skakad och frågade sedan: Känner ni, hwilket samband äger rum emellan Tilis farfars syster och den wilde kågelspelaren, för hwilken greswe Peter anses?

Jag swarade nej. Nu berättade han mig, att i slottets archiv förwarades en ganska ryslig historia om greswe Bruno, men att endast greswen känner den, och han, presten, som hade derom fått kännedom af sine företrädare i prestembetet, dock inser han icke, hvarför icke jag, sedan jag sjelf erfarit så mycket, icke skulle så låra känna denna historia.

Han berättade derpå, alltid i dämpad ton, för att ej störa greswinnan, följande:

Greswe Bruno, farfars far till greswe Peter, med hvars porträtt den sedwarc hade så myc-

Kägelbanan.

fen lifhet, hade efter tallösa kärleksäfventyr också en gång kastat sina ögon på slottsmjölparens vackra dotter. Flickan war förlofwad med jägaren och skogswaktaren, i greslig tjenst, Meinhard, en god och bra pojke, som blott då och då hade ett wildt och obändig rus. Under ett sådant rus blef han en gång underrättad af en af sine kamrater, att greswen slog efter hans fästmo, hwar på Meinhard började att grusligt swärja och hotade att ränna sin hirschfångare igenom greswens lif, om han icke afstod från tanken på hans flicka. Det enda skulle wara, tillade han plötsligt, om han kunde winna henne från mig på kägelspel.

Meinhard war nämligen en lifa så passionerad kägelspelare som greswen; dock war han den senare wida öfwerlägsen och hade desutom genom sin utomordentliga kroppskraft en betydlig fördel öfwer greswen. Olyckligtwis blef greswen underrättad om detta samtal. Han lät Meinhard komma till sig, och sedan han lätit för honom framfatta alla slags dryckeswaror, uppmånade han honom till att stå wid sitt ord med afseende på spelpartiet.

Meinhard gick in derpå, och lät afwen tillfåga sin fästmo, att han åmnade att spela om henne med greswen.

Natttid spelade den högwälborne annars så stolte greswen, den gifte mannen, fadren till flera barn, med sin egen skogswaktare käglor om en oskyldig flicka, om en förlofwad brud. Och detta owanhederliga spel war i och för sig icke en gängärligt; ty Meinhard war drucken och greswen nyfter.

Greswen wunn. Meinhard snörde sin kappsäck och sände förlofningbringen tillbaka till flickan. Då greswen sticade till qvarnen, för att hemta henne till slottet som sin fångfångare — såsom han befallde sin betjent att säga — fann han ett lif; — flickan hade, då hon erfärit ut-

gången, kastat sig genom sitt kammarfenster ned qvarnbäckten. Grofad af stenarne, sönderstöt af hjulen kunde ingen känna det vackra barnet. Olyckligtwis woro hennes föräldrar redan döda och upplefde sålunda icke denna fasa; men greswen lät hennes broder säga, att han wille i slottsfyrkan låta öfwer henne upprepa en minneswård — men till och med detta stedde icke, ty greswen omkom kort derefter på jagten. Man trodde, att Meinhard hemligen återwändt, och då han erfärit sin bruds död, skjutit greswen från ett bakhåll. Detta ware nu som det kan, men sägen går, att greswen och Meinhard måste sedan hundra år hwarje natt wid midnattstundens spela käglor, för att plikta för sitt den gången syndiga spel.

War denna historia bekant för greswen? frågade jag, och kanke afwen greswinnan —

Ja, ja wisst war den mig bekant sade plötsligt den sjuka, i det hon reste sig upp . . . hon hade hört allt.

Wäl borde denna förfärliga historia, fortfor hon, hafwa qwäit min stolthet och högfärd, och wisat mig, hwilken owärdig medlem befann sig i den familj, hvars namn jag i dubbelt afseende war stolt af att bära! Denna stolthet ligger bakom mig! Jag afundas Tili hennes minne af den arma krosade, men rena stamförwandskan.

Förtåt mig, Ferdinande, sade hon, i det hon räckte mig den redan kalla handen, jag har ofta förödmjukat och särat er, men jag trodde mig göra nog wid betraktandet af det afstånd, som låg emellan oss.

Wore närwarande ögonblick icke så allwarfamt, skulle jag begabba detta afstånd, denna familjhögfärd — som icke hade någon grundad orsak.

Snart skall jag ej mera wara till — icke för gäfwes såndas oss påminnelser från andra sidan greswen! Min gemål och min broder skola snart

Kägelbanan.

Stilla mig; af hela den stolta familjen skall intet annat återstå, än det namn, som häftar wid detta slott; men äfwen det skall och måste försvinnas och detta slott blifwa ett hus för mildhet och välgörenhet. Men på kägelbanan skall byggas ett kapell, och der will jag hwila, jag ensam, — ensam, som jag lefwat!

Hon begärde nu att bli lemnad ensam med kyrkoherden; då hon åter kallade mig in, inträdde på samma gång grefwen. Grefwinnan sade honom intet, men bad kyrkoherden, att han skulle meddela hennes gemål, hvad hon önskar, att han wid hennes död skulle förfoga öfwer slott och park, och tillfälle han öfwerlefwat hennes broder.

Grefwen erfor full af djup bestörtning sin döende frus hemlighet.

Han närmade sig hennes bädd med nedslagna ögon. Hon riktade sina ögon på honom; men ännu kallare än wanligt hvilade hennes blick på honom.

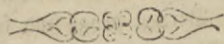
Du är ännu i willfarelsens grofwa nät, sade hon med allvarsam ton, endast blygsel för mig, men ingen verklig ånger uppfyller ditt hjerta!

Du har ganska liten tid till bättring, och kan endast wid din ingång till ett bättre lif hoppas på den nåd — som wiserligen är outtrömlig! Refwäl, wi återse hwarandra aldrig mer, hwarken här eller i ett annat lif — wi skiljas för ewigt — ty wi hafwa intet gemensamt!

Grefwe Peter nedföll på knä, wi stodo djupt skakade med hopknäppta händer, grefwinnan tillslöt ögonen och innan en half timma förflutit hade hon kallnat. Då hon begrofs, låg redan hennes bror farligt sjuk; han öfwerlefwade henne knappt några veckor. Grefwe Peter lät uppfätta sitt testament, helt och hållet så, som hans gemål önskat det och reste sedan till ett nordsjöbad, för att återställa sin förstörde helsa.

Följande året drunknade han under badningen, hans lif återfanns icke och kunde salunda hel-

ler icke begrafwas, — ingen grafsten upprestes öfwer honom. Slottet har verkligen förlorat sitt namn; ahnsalens porträtter hafwa på grefwens begäran blifwit uppbrände och på platsen för kägelbanan står ett kapell. Midt uti detsamma står grefwinnan Julianes grafwård, försärdigad efter en tekning af hennes gemåls hand. Det är blott en simpel sten, på hwilken en smärt lilla höjer sig på hwitt marmor. Derunder står intet annat än: *Juliane!*

Blodträdet.

I den lilla trädgården futo unga och gamla församlade omkring Hagenbacher; alla lyfnade med uppmärksamhet, alla blickar woro fästade på hans ansigte, då han fortsatte sin berättelse om wedergällningens under här på jorden.

Solen gick ned, och nu jemförde Hagenbacher henne med menniskornas lysande skyddsengel samt sade: "Så skyndar och hon gråtande bort, när en dålig handling ohelgar wår själ."

Afstonens skuggor stego ut dalen upp på bergen och spridde sig ståtligen öfwer de högsta bergs- och stogstopparne; då sade Hagenbacher: "Och liksom nu natten drager bort öfwer dal och berg, så skall och mörker intränga i menniskans själ så att hon hela lifwet igenom skall stappas öfwer stoft och sten, om hon afwiker från samwetets goda ande."

En obehaglig afstomwind skakade lintgrenarne öfwan öfwer Hagenbachers hufwud och han sade: "Man har rrempel på, att brottslingar hafwa hört sina brott uttalas i trädens susande, att solstrålerne klingat, att gatans stenar hafwa ropat: der går en förbrytare. Ja, der menniskan saknat

Blodträdet.

bewis der skall naturen uppträda som vittne; månens bleka strålar skola genom fenstret lysna på förbrytaren; vinden skall lysnande fara förbi hans hjerta och till domaren öfverföra hvarje tungt andetag, hvarje sakta suck. Likasom det är nogsamnt belänt, att i Lannersdorf en hand uppwerter ur jorden och utpekade en rik köpmans förbigående mördare. Och gifwen akt! På den mark, hwarest man för ett år sedan fann den mördade Bucher, der kan det en wacker dag framstå ett tecken, liksom besynnerligt som klingande solstrålar, i opande senar och pekande händer."

Alla ryske. Barnen drogo sina fötter till sig; yngling arne, flickorna, fäder och mödrar sutto funderfamtana och herr Daffer petade med en knölpå i marken.

Då derefter alla stego upp, för att gå hem, kom ynglingen husfader fram till Hagenbacher och med en hjerlig handtrykning tackade honom för det lärorika samtalet. Hagenbacher tackades egna hela sin uppmärksamhet åt dem, som omgåfwo honom för att taga afsked, men tackade då och då en flyktig sidoblick på Daffer, som med en besynnerlig skynsamhet, men derjemte alltid leende, gick från den ene till den andre, för att uttrycka sin belåtenhet med Hagenbachers wackra berättelse.

Stuligen hade alla sagt "god natt" och gått sin väg.

Blott Daffer hade icke funnat säga god natt och icke räckt Hagenbacher handen till afsked. I ett ögonblick, då Hagenbacher som tåtast war omgifwen af grannarne hade Daffer aflägsnat sig, utan att någon med säkerhet kunde säga när och huru det skedde.

Twå timmar senare sofwö alla i byn; intet buller afbröt den allmänna tystnaden. Blott twenzne menniskor kunde ej hinnas af den wälgörande sömnen: dessa woro Daffer och Hagenbacher.

Daffer wältrade sig som sturen af tveäggade nijwar på sitt låger och gräfde frampaktigt med

sina fingrar i sitt tofwiga hår. "Ingen sömn, ingen hwila, ingen tillgift i ewighet," pussade han under inwifningar och tändernas gnisslande.

Hagenbacher lemnade i all tyshet sitt hus och tänkte: "Jag har hela mitt lif haft en lugn sömn och skall framdeles sofwä lugn; men denna natt ligger mig ett gudomligt domarefall, för att komma en doid mördare på spåren." Han tog med sig en spade jemte några andra saker och gick med bort till backen, hwarest för ett år sedan en wälwäsende man blifwit funnen mördad och röfswad. Mördaren och röfswaren hade man, trots alla efterspaningar, ännu icke funnat uppiäcka.

Hagenbacher hade en misstänka. Hans samwete lät honom ingen fred, innan han sommit till wisshet. Derfor hade han samma afton bjudit hela landsbyn till sig i trädgården, hade med uppsåt talat om hjerats skuld och om wedergällning till och med i detta lifwete; och derfor war det också, att han denna natt försakade sömnen och gick ut i det fria samt till det skälle, hwarest brottet för ett år sedan begåtts. Swad han företog sig, wisste blott Gud och han sjelf. Ratten war lugn, men mörk; och sålunda kom Hagenbacher oppträdt tillbaka hem från sin nattliga wandring.

Tuppen gol, morgonen grydde; men Daffer hade rest sin väg.

Wäl förundrade sig ingen häröfwer, ty han war som oftast borta i affärer; men Hagenbacher hade dock sina egna tankar i denna anledning och lade dem i tyshet till de andra hemlighetsfulla tecken han redan samlat sig om Daffers personlighet.

Det förflöt en längre tid.

Då skedde det en dag, det war wid skördetiden, att Hagenbachers dräng undte arbetet bortkastade sin skära och skrek: "Der är det Det är det nu!" samt helt och håll et förskörd grep till lusten wårt öfwer såttel. Alla omkring honom blickade förundrade och försträcka först på honom

